

2. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб підприємців та громадських формувань: Закон України від 15 травня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 31-32. — Ст. 263.
3. Статут про управління Української Православної Церкви 1990 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://orthodox.org.ua>

АЛЕКСЄЄВА І. М.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ГОСПОДАРСЬКО-ПРАВОВА ДОЦІЛЬНІСТЬ СТВОРЕННЯ МИТНОЇ ЗОНИ ЯК ЧИННИК РОЗВИТКУ ПРИКОРДОННОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Митна зона є не адміністративно-політичним, а господарським утворенням, тому її кордони та конфігурація визначаються виходячи із економічної доцільності. Розміри можуть складати із декількох квадратних кілометрів до території всієї країни. Якщо кордони зони співпадають із адміністративною територією, то керівництво її діяльності покладається на місцеві органи. В іншому випадку за рахунок підприємств, місцевих та центральних органів управління створюється спеціальна адміністрація, що діє на комерційних принципах під керівництвом запрошеного по контракту спеціаліста, яка вирішує усі проблеми, в тому числі, іноземних інвесторів.

Наразі, згідно з Митним кодексом України, митні зони можуть створюватися у пунктах пропуску через державний кордон України, на територіях морських і річкових портів, аеропортів, на залізничних станціях, на територіях деяких підприємств тощо.

Митні зони призначені для залучення капіталу, створення нових робочих місць та сприяння експорту. Головна проблема по відношенню до митних зон — недостатність вихідного капіталу, неадекватна рекламна підтримка конкретних проектів і митних зон, а також відсутність чітких організаційних та адміністративних вказівок для підприємств. Зони такого типу є найбільш простими та потребують мінімального об'єму капіталовкладення на їхнє створення [1].

Сьогодні, коли зростає інтерес до проблем регіонального розвитку, зв'язки між зонами та регіонами, у яких вони розташовані, набувають істотного значення. Це логічно, якщо брати до уваги, що регіон, в основному, забезпечує постачання зон, а з іншого боку, він заінтересований в одержанні правдивої оцінки і можливих відрахувань для його соціально-економічного розвитку. Питання, очевидно, можна було б вирішити шляхом резервації для регіону частини коштів, що йдуть

на сплату податків, і валютних відрахувань зони в бюджет, а також частини продукції, що випускається зоною за державним замовленням, включаючи споживчі товари. Можливим є також надання взаємних преференцій при укладенні економічних угод між регіоном і зоною. Крім того, представники регіону можуть увійти до складу органів управління зон.

Питання про статус зон необхідно також розглядати тоді, коли регіон, на території якого вони розташовані, переходить на самофінансування. Через свою специфічність як елементів уніфікованої зовнішньоекономічної політики країни, вони краще вписуються в підпорядкованість національним органам управління. Тому платежі, які вони роблять у бюджет, повинні враховуватися при визначенні порядку розрахунків із відповідним регіоном, що самофінансується. Другий метод, тобто повне включення зон у систему господарства регіону, що самофінансується, є менш прийнятним, оскільки це збільшує розрив між зоною і національним ринком, знижує економічний ефект зон і перекладає вартість наданої зони преференційного режиму на місцевий бюджет [2].

Аналізуючи господарський аспект правової природи митної зони, то можна прийти до висновку, що митна зона представляє собою не адміністративно-політичне, а господарським утворенням, тому її кордони та конфігурація визначаються виходячи із економічної доцільності. Розміри можуть складати із декількох квадратних кілометрів до території всієї країни. «Митна зона» означає частину території держави, де ввезені об'єкти речових прав в якості інвестицій звичайно розглядаються в тому, що стосується імпортних мит та податків, як таких, що знаходяться за межами митної території та не є предметом звичайного митного контролю.

Для створення митної зони потребується ряд факторів, до яких відносять: зручне географічне положення; транспортний та телекомунікаційний зв'язок із зовнішнім ринком; розвиток економічної інфраструктури; певний рівень виробництва в регіоні та наявність висококваліфікованого персоналу, в тому числі для існування зовнішньоекономічної діяльності; наявність розвиненої соціальної сфери. Як територіальне утворення, виділене за межі національної митної території, спеціалізуються на операціях по складуванню та обробці товарів у відповідності з умовами внутрішнього ринку збуту (обгортка, маркування, контроль якості, найпростіша доробка і т.п); володіє рядом специфічних ознак вільних зон, тобто звільнення від мит; можливості повністю або частково вільного переміщення товарів, послуг, інтелектуальної власності, інвестицій, робочої сили через державний та митний кордони; спрощений порядок реєстрації підприємств у митній зоні; застосування пільг по податкам на прибуток; праві вільного перевезення закордон прибутку; спрощених правилах в'їзду та виїзду іноземців (річна багатократна віза); низьких тарифах на комунальні послуги, зниженій орендній платі, процентах на кредити для будівництва; низькому рівні розходів

на робочу силу (за рахунок державної підготовки кадрів) та охорону навколишнього середовища (переважно в країнах, що розвиваються); спрощеному порядку ведення зовнішньоторгових операцій, що сприяють розвитку ведення господарської діяльності, та інше. Ці пільги можуть застосовуватися у самих різних комбінаціях.

Список використаної літератури:

1. Customs area [Електронний ресурс] — Режим доступу до ресурсу: <http://www.businessdictionary.com>
2. Управління зовнішньоекономічною діяльністю. Частина 1. Березовенко С.М. <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/30/35/>

ШИНКАР М. Л.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРОВЕДЕННЯ САНАЦІЇ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ В УКРАЇНІ

Банкрутство та саме ліквідація банківської установи слід охарактеризувати як один з негативних наслідків в діяльності банківської системи країни в цілому, адже «зникнення» банку суттєво впливає на економічну та соціальну діяльність держави. Неспроможність банківської установи погасити свої зобов'язання за пасивними операціями призводить до збитків для клієнтів, вкладників, акціонерів та держави. Загалом фінансова криза та ліквідація банку несуть за собою низку негативних наслідків, усунення яких позитивно вплинуло би на економічну стабільність держави та суспільства.

Відповідно до Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1] відкликання банківської ліцензії здійснюється після його ліквідації. Банк в Україні може бути ліквідований за рішенням власників банку; та у разі відкликання Національним банком України банківської ліцензії з власної ініціативи або за пропозицією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Національний банк України має право відкликати банківську ліцензію з власної ініціативи у разі, якщо: виявлено, що документи, надані для отримання банківської ліцензії, містять недостовірну інформацію; банк не виконав жодної банківської операції протягом року з дня отримання банківської ліцензії; встановлено систематичне порушення банком законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або